



**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. Christus ascenderit propria virtute

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

principali. Vnde hoc differt inter Christum, & alios homines etiam beatos, quod illis virtus illa agilitatis omnino ab extrinseco confertur, & ex parte principalis motoris, qui est Deus, semper mouentur ab extrinseco: at vero Christi corpori illa virtus est ali quo modo ab intrinseco, & debita ratione supposita, qua virtute propria poterat sursum ferri.

Ascensionem, & descensionem attribuit Deo in scriptura quomodo.

In solut. ad primum, & secundum declarat D. Tho. doctrinam articuli intelligendam esse de ascensione proprie dicta, vt significat motum localem, quoniam per metaphoram tam ascensus, quam descensus tribuuntur Deo, vt Deus est. Ascendere enim dicitur in aliquem, quando ei dominatur, vel speciali modo eum sibi subicit, & sic dicitur, ascendere in cor. Descendere autem dicitur, vel quando in hoc mundo inferiori speciales effectus gratiae operatur, vel nouo modo apparet, quomodo dicitur Spiritus sanctus descendisse. Nam quia Deus speciali modo dicitur in caelo habitare, ideo quando nouo modo apparet in terra, dicitur per metaphoram descendere. Et ita longe aliter dicitur Deus descendisse, quando factus est homo, Ioan. 3. & quando descendit ad inferos. Nam illud dicitur secundum praedictam metaphoram, & maxime quia assumpsit terrenam, & inferiorē quandam naturam: hoc vero dicitur secundum proprietatem motus localis in assumpta natura, & ita priori modo dicitur descendisse Deus, vt Deus. Quia Deus est, qui factus est homo, posteriori autem modo dicitur descendisse Deus, non vt Deus, sed ratione naturae assumptae.

ARTICVLVS III.

Verum Christus ascenderit propria virtute.

312.
Op 3 c 247.
Ep 60 c.
23. co. 2.



Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod Christus non ascenderit propria virtute. Dicitur enim Marc. vii. quod Dominus postquam loquutus est discipulis, assumptus est in caelum. Et Act. i. dicitur, videntibus illis eleuatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum: Sed illud quod Assumitur & eleuatur, ab alio videtur moueri. Ergo Christus non propria virtute, sed aliena ferebatur in caelum.

2. Praterea. Corpus Christi fuit terrenum sicut & corpora nostra. Corpori autem terreno, contra naturam est ferri sursum. Nullus autem motus est ex propria virtute eius, quod contra naturam mouetur. Ergo Christus non ascendit propria virtute in caelum.

3. Praterea. Propria virtus Christi est virtus Diuina. Sed motus ille non videtur fuisse ex virtute Diuina: quia cum virtus Diuina sit infinita, motus ille fuisse in instanti, & sic non potuisset videntibus discipulis eleuari in caelum: vt dicitur Act. i. Ergo videtur, quod Christus non ascenderit propria virtute.

Sed contra est, quod dicitur Isai. 63. Iste formosus in stola sua, gradens in multitudine fortitudinis suae. Et Greg. dicit in Hom. Ascensionis, Notandum est, quod Helias in curru legitur ascendisse: vt videlicet aperte demonstratur, quia homo purus adiutorio indigebat alieno. Redemptor autem noster non curru, non Angelis subleuatus legitur: quia qui fecerat omnia super omnia, sua virtute ferebatur.

Respondeo dicendum, quod in Christo est duplex natura, Diuina, scilicet & humana, vnde secundum vtramque naturam potest accipi propria virtus eius. Sed secundum humanam naturam potest accipi duplex virtus Christi. Vna quidem naturalis, quae procedit ex principiis naturae, & tali virtute manifestum est, quod Christus in caelum non ascendit. Alia autem virtus in humana natura Christi est virtus gloriae, secundum quam Christus in caelum ascendit. Cuius quidem virtutis rationem quidam accipiunt ex natura quintae

Homil. 29. in
Huang circa
med.

Assentia, quae est lux, vt dicunt, quam ponunt esse de compositione humani corporis, & per eam elementa contraria conciliari in vnum: Ita quod in statu huius mortalitatis natura elementaris in corporibus humanis dominatur: & ideo secundum naturam elementis predominantis & rpus humanum naturalis virtute deorsum fertur. In statu autem gloriae predominabitur natura celestis: per cuius inclinationem & virtutem corpus Christi, & alia Sanctorum corpora ferantur in caelum. Sed de hac opinione, & in prima parte habitum est, & infra magis agetur in tractatu de Resurrectione communis.

Hac autem opinione praetermissa, alij assignant rationem praedictae virtutis ex parte animae glorificate, ex cuius redundantia glorificabitur corpus: vt Aug. dicit ad Diosc. Et tamen tantam obedientiam corporis gloriosi ad animam beatam vt (sic ut Aug. dicit 22 de Ciuit. Dei.) vbi volens spiritus, ibi protinus erit corpus, nec vult aliquid spiritus, quod nec spiritum possit decere, nec corpus. Debet autem corpus gloriosum & immortalis esse in loco celesti, sicut dictum est. Et ideo ex virtute animae volens, corpus Christi ascendit in caelum. Sicut autem corpus efficitur gloriosum participatione animae, ita vt Aug. dicit super Ioan. participatione Dei sit anima beata. Vnde prima origo ascensionis in caelum est virtus diuina. Sicigitur Christus ascendit in caelum propria virtute, primo quidem virtute diuina, secundo virtute animae glorificate mouentis corpus, prout vult.

Pp. 70. a. 7

Ep. 56 ante
met. 1. li. 22.
c. vlt non re-
moue ap. 1. 5.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut Christus dicitur propria virtute surrexisse, & tamen est suscitatus a patre, eo quod eadem est virtus patris, & filij: ita etiam Christus ex propria virtute ascendit in caelum, & tamen a patre est eleuatus & assumptus.

Ad secundum dicendum, quod ratio illa probat, quod Christus non ascendit in caelum propria virtute, quae est naturalis humane naturae: ascendit tamen in caelum propria virtute, quae est virtus diuina, & propria virtute, quae est animae beatae. Et licet ascendere sursum, sit contra naturam humani corporis secundum statum praesentem, in quo corpus non est omnino subiectum spiritui: tamen non erit contra naturam neque violentum corpori glorioso, cuius tota natura est omnino subiecta spiritui.

Ad tertium dicendum, quod est virtus diuina sit infinita, & infinite operetur, quantum est ex parte operantis, tamen effectus virtutis eius recipitur in rebus secundum earum capacitatem, & secundum Dei dispositionem. Corpus autem non est capax, vt in instanti localiter moueatur: quia oportet, quod commetatur se spatio, secundum cuius dimensionem diuiditur tempus: vt dicitur 6. Physic. Et ideo non oportet, quod corpus motum a Deo moueatur in instanti: sed moueatur ea velocitate, quae Deus disponit.

li. 6. re. 37. 38.
39. rom. 2.

COMMENTARIVS.

Hic articulus ex dictis in praecedenti perspicuus est, & videri possunt superius dicta de dote agilitatis. In solutione ad 3. attingit D. Thomas questionem, an corpus gloriosum possit moueri localiter in instanti, & significat non posse. Quod intelligendum est de proprio motu, qui sit pertranscendendum totum spatium, & cum commensuratione ad illud: vt etiam in loco citato tactum est.

ARTICVLVS IV.

Verum Christus ascenderit super omnes calos.



Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod Christus non ascenderit super omnes calos. Dicitur enim in Psal. 110. Dominus in templo sancto suo, Dominus in caelo sedes eius. Quod autem est in caelo, non est supra caelum, ergo Christus non ascendit super omnes calos.

313.
3. d. 2. q. 3. d.
3. q. 1. c. 4.
contra c. 87.
Ep. 60 c. 9.

Ddd 4 2. Pre.